

GERMANOR

REVISTA dels CATALANS de XILE

MARTA BRUNET

SUMARI

EDITORIALS: Marta Brunet. Jocs Florals a Santiago.

CINQUANTA ANYS DE "GERMANOR", per Josep Inglada.

ALGUER I ELS JOCS FLO-
RALS.

ARTS I LLETRES: J. M. de Sagarra. Ll. Nicolau d'Olwer. Gràcia B. de Llorens, per Domènec Guansé.

CARTA DE BARCELONA
per Pere de Creixells.

CRONICA DE LA COL-
LECTIVITAT

DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

INSTITUCIÓ DE
CULTURA CATALANA
DEL CENTRE CATALÀ

Merced 738 * Casilla 2278

Santiago de XILE

Es sempre satisfactori anotar els èxits que obtenen els compatriotes expatriats i en particular, per a nosaltres, dels residents a Xile. I la satisfacció és, en primer lloc, moral i patriòtica: per ells veiem que Catalunya és més estimada i que en certa manera, a través d'ells imprimim al país alguna cosa del geni que ens és propi. En segon lloc, és una satisfacció que es fa instintivament egoista perquè l'èxit dels nostre compatriotes contribueix al pes específic de les col·lectivitats catalanes al país de la seva residència i, a la llarga i en conjunt, en tota Amèrica.

L'any que ara acaba, els catalans de Xile hem estat afortunats en aquest aspecte. Podem anotar entre altres èxits, que una catalana en part formada a Xile i una xilena d'origen català —Roser Bru i Marta Brunet— han obtingut les màximes recompenses oficials en les arts i en les lletres respectivament. De Roser Bru és coneguda de tots l'evolució artística que, des de les seves tendres aquarel·les d'adolescent, l'ha portat a l'art savi i treballat d'avui. De Marta Brunet no n'hem parlat gaire, però hem sentit sempre una particular atracció pel seu nom tan català i per la seva obra. Cap allà el 1940, tot just iniciada brillantment la seva producció, els antics residents que volien aleshores guiar els nous arribats i descobrir-los els més positius valors de Xile, en parlaven amb tanta simpatia com admiració. I per les violentes passions que Marta Brunet es complaïa a descriure, la consideraven com una mena de Víctor Català prometedora i juvenívola.

Als que tot just arribaven, aquesta comparació els impressionava, però no podia semblar-los massa exacta. Per moltes relacions que hom establís entre el "criollisme" i el "ruralisme" —ambient camperol, passions elementals, agresivitat primària, reaccions instintives— l'accent era massa diferent. Els drames de Marta Brunet, els seus personatges inconfusiblement, radicalment xilens, era impossible injectar-los en una

ANY LI

GENER 1962

NUM. 606